

[Camre.]

I sin kommentar til dette siger professor Illum:

„Den her foreslåede regel giver fordringshaveren en tillægsfrist i visse tilfælde, hvor der består et særligt forhold mellem ham og skyldneren.“

Det synes ønskeligt at revidere den gamle forældelseslov i overensstemmelse med de af professor Illum fremsatte synspunkter. At en sådan revision synes rimelig, er senest bekræftet i en sag, der er afgjort ved højesterets dom af 26. januar 1973, jfr. østre landsrets dom nr. 306/1972 i sagen Andelsboligforeningen Isted af 1964 mod advokat Denis Sarmark. Såvel højesteret som østre landsret fandt advokat Denis Sarmark erstatningspligtig for et tab på 140.000 kr., som andelsboligforeningen havde lidt, fordi advokaten i november 1967 og maj 1969 havde oprettet pantebreve for andelsboligforeningen i en form, som havde givet den et væsentlig lavere provenu end sædvanligt. Derimod fandt såvel højesteret som østre landsret, at tilsvarende erstatningskrav vedr. pantebreve oprettet i maj 1965 og juni 1966 var forældede i henhold til 1908-forældelseslovens § 1, jfr. § 3. Uanset at advokat Denis Sarmark først i 1971 opførte med at være administrator for Andelsboligforeningen Isted og denne først derefter ved en ny advokats bistand fik en tilbunds-gående undersøgelse af forholdene omkring de pågældende pantebreve, har højesteret og østre landsret med hjemmel i 1908-forældelsesloven fundet, at erstatningskrav på ca. 400.000 kr. var underkastet den 5-årige forældelsesregel.

En revision af forældelsesloven, hvorefter en ubetinget tillægsfrist på 3 år var givet, kunne hindre lignende fremtidige problemers opståen.

Justitsministeren (K. Axel Nielsen): I besvarelse af hr. Camres spørgsmål vil jeg gerne sige: spørgsmålet om revision af forældelseslovgivningen har været på dagsordenen i en årrække. Allerede i 1951 blev der udpeget sagkyndige i Danmark, Finland, Norge og Sverige til at gennemgå forældelseslovgivningen; for Danmarks vedkommende var det professor Knud Illum.

Når man tog spørgsmålet op, skyldtes det

måske ikke så meget, at der ud fra praktiske hensyn var noget stærkt behov for ændring af de gældende regler. Baggrunden var vel snarere ønsket om at tilvejebringe ensartede nordiske regler på dette område.

Når de udkast, som de nordiske sagkyndige fremlagde i 1957, ikke har ført til lovgivning, skyldes det i hvert fald for Danmarks vedkommende, at udkastet blev udsat for betydelig kritik fra de myndigheder og organisationer, som fik udkastet forelagt. Man pegede navnlig på, at udkastets regler var for komplicerede at arbejde med i praksis.

Efter at arbejdet havde ligget stille nogle år, blev det midt i 1960erne taget op på ny, både på nordisk plan, i Europarådet og i FN's organisation for international handelsret, som normalt benævnes UNCITRAL.

Medens arbejdet i Europarådet næppe vil resultere i udarbejdelsen af bindende regler, er det under de nordiske departementsforhandlinger lykkedes at nå til enighed på de fleste væsentlige punkter.

UNCITRAL har udarbejdet udkast til ensartede regler om forældelse i internationale køb. Det er besluttet, at dette udkast skal behandles på en diplomatisk konference i 1974. Inden vi tager endelig stilling til, om der skal fremlægges forslag på grundlag af de nordiske forhandlinger, vil det være rimeligt at afvente udfaldet af denne konference.

Jeg kan således ikke love hr. Camre et øjeblikkeligt initiativ. På baggrund af de mange andre påtrængende opgaver, som foreligger, og de begrænsede arbejdskraftsressourcer, som vi råder over, er det min opfattelse, at vi ikke kan tillægge arbejdet med en revision af forældelseslovgivningen alt for høj prioritet.

Jeg vil på den anden side gerne fremhæve, at det på ingen måde betyder, at spørgsmålet er afskrevet. Jeg må blot her som overalt vurdere, hvad der trænger sig mest på.

Camre: Jeg takker justitsministeren for svaret. Det er ganske åbenbart, at når en lov har kunnet holde fra 1908 til dato, er det svært at hævde, at der skulle være et påtrængende behov for umiddelbart at revidere den, og jeg synes, det er fuldt ud til-